

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De domino Ioanne Gronde. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

rebant; & simplicem victum ac vestitum accipientes, de crastino cogitare vitabant. Sponte namque se Deo dicantes, omnes rectori suo aut eius vicario obedire satagebant: & sanctam obedientiam pro summa regula tenentes, totis viribus seipsum vincere, & passionibus resistere, ac motus propriæ voluntatis frangere nitentur: rogantes insuper seruentur, ut pro defectibus & negligentijs suis seriose corriperentur. Idcirco gratia magna & vera deuotio erat in eis, & multos edificabant verbis & exemplis; atque patienter derisiones secularium ferentes, plures etiam ad sæculi contemptum perducebant. Et qui antea illos despexerant, vitam eorum sine honore tanquam stultitiam existimantes, postea ad Deum conuersi, & deuotionis gratiam experti veros Dei seruos & amicos palam illos conscientia perurgere fatebantur.

4. Multi etgo viri ac mulieres, mundana felicitate contempta conuersi sunt ad Dominum, & consilij dilecti patris domini Florentij innitentes, præcepta dominica seruate, & misericordiae opera christiana deuotione in pauperes exercere studuerunt. Adiuuabant autem eum omnes fratres sui, verbum vitæ retinentes; qui tanquam luminaria cæli, in medio turbarum lucebant mundo senescenti. Quidam etiam sacerdotes scientia diuinæ legis illustrati, strenue in ecclesia prædicabant: quorum ex prædicatione fideles populi, in actibus pijs exercendis & sermionibus sacris audiendis, salubriter sunt instructi.

CAPVT. II.

VITA

D. IOANNIS GRONDE.

In vitæ tunc temporis in Dauentria sacerdos deuotus, dominus Ioannes de Gröde, dictus de Oetmershê, ex Tventhia natus. Hic fama celebris & sermone facundus, aliquo tempore in Hollandiæ partibus honestissime conuersatus est; qui castitatis titulo inter sacerdotes insigniter effulsit, simplici altaris beneficio sobriè contentus. Hunc venerabilis magister Gerardus Magnus ad se accessit fecit, ita scribens ad sacerdotes, qui in Amsterdamo Domino deuotè tunc seruiebant, quibus speciali charitatis vinculo vnitus erat. Ait namque: Noscatis, quòd villa Dauentriensis mirabiliter bono presbytero pro adiutorio spiritalium in cõfessione indiget, quia nullum talè ad votum nostrum habemus. Quapropter vos rogo, si non fuerit notabile impedimentum sanctæ Ecclesiæ in Amsterdamo, nostrum prædilectum Ioannem de Gronde à loco vestro remoueri, nobis sine dubio
pro-

proficius erit. Et status ipsi erit multum conueniens, qui tātūm ad hoc ordinatur, vt subueniat veraciter conuersis ad Dominū, quod est opus pijsimum. Et libentissimē & cum gaudio cum acceprabimus.

2. Veniens igitur Dauentriam ad Magistrum Gerardum, & benignē receptus, in antiqua domo domini Florentij, cum primis fratribus illius sanctæ congregationis, humiliter & deuotē cum communi societate vixit; & feruens spiritu summo manē fratres ad orationem excitare consuevit, dicens, Surgite, vigilate, & orate, vt non iniretis in tentationem. Permansit autem in eadem domo vsque ad obitum magistri Gerardi; post cuius felicem transitum, fuit apud sorores in camera magistri Gerardi. Prædicauit autem verbum Dei frequēter in ecclesia Dauentriēsi voce solenni: cuius prædicationi dominus Florentius quandoq; reuerenter affuit, audiens intente ac desideranter diuini sermonis dulcedinem ex ore prædicantis. Erat enim vox eius sonora, aures hominum penetrans, & corda compungens.

3. Hic etiam interdum Svollas venit, ad confortandum deuotos fratres & sorores. Et quodam tempore ibidem in quadagesima pluries prædicauit, insuper passionem Domini in parafceues ultra sex horas deuotissimē prædicando exposuit; modico tamen interuallo in medio sermonis, pro virium reparatione, populis indulto. Cumq; charitatis intuitu moras illic faceret, quorundam deuotorum confessiones audiuit; dans remedia salutaria pœnitentibus, & suadēs permanere in proposito sancto. Nam multus in ea populus ad seruiendum Deo inuentus est, & vsque ad tempora nostra feliciter ampliatus. Tam diligēter deuotus prædicator quærebatur & libenter audiebatur, vt hospitio receptus, verbum salutis ad prandium sedens petentibus non negaret; sed inter epulas corporis, animarum medicinam præstabat corde contritis super delictis sibi confessis. In hoc siquidē opere Christum imitabatur, qui inter cibos mensæ, pœnitentiā beatissimæ Mariæ Magdalenzæ elementer suscepit, & Simonem de pœnitente malè sentientem, prudenti ratione per pieratis opera sibi exhibita redarguit, & bene instruxit.

Lucæ 10.

4. Accessit etiam interdum ad fratres in montem sanctæ Agnetis, eorum confessiones audiendo, qui adhuc pauperes erant, & sine sacerdote. Et ait: Non sit vobis graue humilem Deum sequi; nam paucis laboribus potestis regnum Dei promereri. Post hæc redire festinauit ad habitationis suæ locum, nolēs diu à dilectis fratribus domini Florentij separari, cum quibus viuere vnitum ipsi solatium fuit, & qui ipsum cordialissimē diligebāt. Simplex erat in vestitu, & sobrius in conuictu; non blandiens
 sæcula.

secularibus propter quæstum, sed sicut verus euangelicus prædicator, lucrum quærebat animarū, & augmentum spiritualis profectus in domibus deuotorum. Cū ergo Domino fideliter ministrasset, & dies vocationis eius iam instaret, vt pro laboribus suis æternam mercedem reciperet, cœpit grauitè infirmari.

5. Et existimans se non diu victurum, fecit se ad domum domini Florentij deportari, desiderans finem dierum suorum in medio fratrum consummare; quorum orationibus & meritis se confidebat in extremo maximè iuuari, & ab inimico insidiante fidelissimè defendi. Quod & factum est Deo miserante. Nam domino Florentio cum fratribus suis præsentè, confortatus est in misericordia Altissimi, & ad iussionem patris dilecti, vltimum verbum suum terminauit in nomine Domini. Sicque agonè suā Domino cōmendans, spiritum vitæ summo manè circa horam quartam, in crastino S. Ioannis ante portam Latinam exhalauit. Anno Domini millesimo trecentesimo nonagesimo secundo, mensis Maij die septima. Sepultus est autè in ecclesia beatæ Mariæ virginis, ad latus venerabilis magistri Gerardi in vno sepulchro, vbi pariter requiescunt in pace. Et hoc aptè satis; vt quomodo dilexerunt se in vita, & in morte non sint ab inuicem separati; in vna ecclesia sub vnus petra signaculo clausi, expectantes aduentum Domini nostri Iesu Christi, ab ipso iterum resuscitandi.

CAPVT III.

VITA D. IOANNIS BRINCKERINCK.

1. **H**ic vicatretæ dei successit dominus Ioānes Brinckerinck, quondā M. Gerardi discipulus prædilectus, de Sutphania natus. Hic, veniente M. Gerardo & prædicatè in diuersis locis, cum ipso sæpè petrexit comes itineris eius, quæadmodum Lucas cum Paulo. Vnde multa bona frequenter ab eo audiuit & didicit, factus deuotus imitator operum eius, ac testis idoneus sanctitatis eius, intrens & exiens cum eo, oras legendo, ac alia pietatis obsequia sedulo exhibendo. Post cuius mortem feliciter celebratam, sub obedientia reuerendi patris domini Florentij deuotè & humiliter vixit, nō segnīs æmulator bonarū in formationum, quas olim magistro Gerardo prædicante sitibundo pectore hausit. Dei autem consilio ad sacerdotium promotus est, mansitque cum fratribus in congregatione, multū laborans in ædificatione primæ domus domini Florentij, donec defuncto domino Ioanne de Gronde, ad regimè sororum poneretur.

2. Tim. 4.

Qui